

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/15/2025
Identifikačné číslo spisu:	6121387340
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121387340.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu Mojmír Dorniak, pod Dielom 432/81, Liptovský Mikuláš, IČO: 47 422 432, zast. HHB advokátska kancelária s.r.o., Andreja Kmeťa 576/13, Martin, IČO: 52 274 896, proti žalovanému EUBIRAC a.s., Podunajská 23, Bratislava, IČO: 35 683 066, zast. Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, IČO: 36 868 876, o zaplatenie sumy 1 190 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B2-54Cb/42/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/67/2023-325 zo dňa 11. septembra 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 54Cb/42/2021-274 zo dňa 29. novembra 2022 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1 190 eura s príslušenstvom titulom neuhradenia faktúr č. 20210004, č. 20210010, č. 20210011. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný si objednávkou č. 120121/2 zo dňa 12. januára 2021 objednal od žalobcu dodanie služby „Pomocné práce na stavbe“, ktoré mu boli zo strany žalobcu riadne dodané. Za dodanie objednaných služieb žalobca žalovanému dňa 6. februára 2021 vystavil faktúru č. 20210004 na sumu 278,80 eura splatnú dňa 20. februára 2021, dňa 3. apríla 2021 vystavil žalobca žalovanému faktúru č. 20210010 na sumu 442 eura splatnú dňa 17. apríla 2021 a dňa 16. apríla 2021 vystavil žalobca žalovanému faktúru č. 20210011 na sumu 469,20 eura splatnú dňa 30. apríla 2021. Žalobca vystavil žalovanému dňa 23. apríla 2021 aj faktúru č. 20210012 na sumu 265,20 eura splatnú dňa 7. mája 2021, ktorú žalovaný zaplatil, preto nie je predmetom žaloby. Všetky faktúry, vrátane faktúry č. 20210012, žalobca doručoval žalovanému rovnakým spôsobom a s rovnakou prílohou (excel tabuľka s dochádzkou). Žalobca nevidel legitímny dôvod pre taký postup žalovaného, keď faktúru č. 20210012

uhradil a za rovnakých podmienok dodané a fakturované služby zahrnuté v ostatných faktúrach uhradiť odmietol. Žalovaný v odpore namietal, že v zmysle čl. 4. bod 4.2.3 objednávky mali mať predmetné faktúry vymienené náležitosti, a to uvedenie čísla všeobecnej objednávky (t. j. 120121/2), uvedenie predmetu všeobecnej objednávky (čl. 1 bod 1.1 Objednávky s odkazom na prílohu č. 1 objednávky malo byť uvedené „Pomocné práce na stavbe podľa pokynu stavbyvedúceho a/alebo majstra“), predloženie preberacieho protokolu podpísaného stavbyvedúcim a manažérom stavby (čl. 6 bod 6.) a predloženie zisťovacieho protokolu podpísaného stavbyvedúcim a manažérom stavby (čl. 6 bod 6.1. objednávky). Nesplnenie zmluvne dohodnutých podmienok na oprávnenú fakturáciu rezultuje k nevzniknutiu záväzku žalovaného k zaplateniu predmetných faktúr, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/60/2019. Bolo povinnosťou žalobcu uvádzať na faktúrach všetky objednávkou vymienené náležitosti a prikladať k faktúram všetky prílohy dohodnuté v objednávke. Žalobca mal možnosť pred podpisom objednávky sa s jej textom oboznámiť, čo prehlásil v čl. 11. bod 11.6 objednávky, preto o tejto svojej povinnosti mal nesporne vedomosť. Žalovaný ďalej uviedol, že predmetné faktúry sú len účtovným dokladom, ktorý však nepreukazuje reálne dodanie prác vymienených Objednávkou. Nakoľko žalobca nepredložil jediný dôkaz o dodaní fakturovaných prác, žalovaný namietal uplatnené nároky aj z tohto dôvodu.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa v tom konaní domáhal zaplatenia ceny za vykonané pomocné stavebné práce, a to na základe objednávky žalovaného č. 120121/2 zo dňa 12. januára 2021, pričom uvedená zmluva svojim obsahom zodpovedá zmluve o dielo tak, ako je tento zmluvný typ vymedzený v § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Uvedená skutočnosť nebola medzi účastníkmi konania sporná. V tomto konaní nebolo sporné, že žalobca vykonával pre žalovaného určité stavebné práce, za ktoré mu žalovaný uhrádzal žalobcom vystavené faktúry. Spornou medzi účastníkmi bola predovšetkým otázka, či žalobca vykonal práce, ktorých zaplatenie si uplatnil u žalovaného faktúrami č. 20210004, č. 20210010, č. 20210011 v celkovej sume 1 190 eura. Žalovaný v konaní rozporoval nielen samotný rozsah vykonaných prác, ale predovšetkým namietal, že žalobca dielo riadne neodovzdal v súlade s dohodnutou zmluvou o dielo (objednávkou).

4. Súd prvej inštancie, na základe zistených skutočností skonštatoval, že v predmetnom spore absentuje zistenie, aké práce žalobca v skutočnosti vykonal a za aké služby má žalovaný platiť, čím objektívne nie je možné nárok žalobcu skutkovo podložiť. Nie je akceptovateľné, aby nárok žalobcu mal byť bez ďalšieho priznaný len z faktúr a objednávky. Nemožno totiž len mechanicky súhlasiť s fakturovanou sumou faktúry a túto považovať za záväznú a odsúhlasenú, ak táto nie je krytá skutkom - poskytnutím služieb. Vychádzajúc z listinných dôkazov predložených v konaní, ako aj skutkových tvrdení žalobcu, bolo v konaní preukázané, že dielo (práce navyiac) nebolo riadne odovzdané, nakoľko absentuje zisťovací a preberací protokol, hoci v súlade s objednávkou, boli strany povinné spísať o odovzdaní a prevzatí predmetu zmluvy protokol, potvrdzujúci splnenie zmluvných povinností žalobcu ako zhotoviteľa diela. Vzhľadom na absenciu protokolov a ďalších dohodnutých listín, ktoré musia byť podpísané oboma stranami, nie je možné považovať nárok žalobcu v konaní za preukázaný.

5. Vo vzťahu k návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania súdu nebolo zrejmé, akým spôsobom by mohli výpovede ovplyvniť zistený skutkový stav v otázke vzniku nároku na zaplatenie ceny diela a rovnako pokiaľ ide o listinné dôkazy - čestné vyhlásenia na tieto súd v súlade so zásadou sudcovskej koncentrácie konania neprihliadol, nakoľko tieto mohla žalujúca strana aspoň označiť skôr a vykonanie týchto dôkazov by si vyžadovalo nariadenie nového pojednávania.

6. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/67/2023-325 zo dňa 11. septembra 2024 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

7. Odvolací súd dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný nárok žalobcu, ktorý si uplatňoval faktúrami č. 20210004, č. 20210010 a č. 20210011 u žalovaného. Odvolací súd mal za to, že uvedené faktúry nespĺňali zmluvne dojednané náležitosti, ktoré

boli uvedené v čl. 4 bod 4.2.2. objednávky zo dňa 12. januára 2021, a to podpísaný zisťovací protokol a preberací protokol podpísaný stavbyvedúcim a manažérom stavby, a neobsahovali náležitosti faktúry uvedené v bode 4.2.3. (označenie prijímateľa a poskytovateľa, číslo všeobecnej objednávky, predmet všeobecnej objednávky, číslo mesačnej faktúry, fakturovaná suma, deň vyhotovenia a deň splatnosti, dátum uskutočnenia zdaniateľného plnenia, bankové spojenie a číslo účtu, na ktoré sa má platiť, pečiatka a podpis oprávneného zástupcu poskytovateľa, preberací a zisťovací protokol podpísaný stavbyvedúcim a manažérom stavby). Ďalej uviedol, že z uvedeného vyplynulo, že žalobca sa objednávkou vôbec neriadil a ako správne uviedol súd prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia rozsudku, žalobca ani jeden z týchto dokladov k predmetným faktúram nepriložil, preto mu nemohol vzniknúť nárok na zaplatenie ceny diela. Vzhľadom na podrobné odôvodnenie v bode 34. a 35. rozsudku súdu prvej inštancie, nárok žalobcu nepovažoval za oprávnený, keďže žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval dôvodnosť svojho nároku.

8. Odvolací súd k odvolacej námietke týkajúcej sa právnej záväznosti objednávky uviedol, že počas obchodného vzťahu a tiež v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by objednávka nemala právnu záväznosť. Žalobca sám v konaní pred súdom prvej inštancie k žalobe pripojil všeobecnú objednávku na dodávku služieb č. 120121/2 zo dňa 12. januára 2021 (č. l. 8), ako i prílohu k objednávke č. 120121/2 (č. l. 11), a teda žalobcove argumenty uvedené v odvolaní nepovažoval za relevantné, pričom zdôraznil, že objednávku v podanom odpore žalovaný nerozporoval, v dôsledku čoho toto skutkové tvrdenie bolo potrebné považovať za nesporné. Odvolací súd ďalej doplnil, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca nepreukázal existenciu ústneho zmluvného vzťahu so žalovaným, ako to uvádzal v odvolaní.

9. Žalobca v odvolaní tiež namietal, že súd prvej inštancie neoprávnene aplikoval sudcovskú koncentráciu konania na návrhy dôkazov (čestné vyhlásenia a návrh na výsluch žalobcu, M. Y. a P.W.). Odvolací súd poukázal na to, že uvedené dôkazy mohol žalobca označiť a navrhnúť skôr, pretože žalobca vedel, čo je predmetom sporu a mal dostatok času, aby uplatnil dôkazné prostriedky.

10. K námietke žalobcu, že mu nebola doručená zo strany súdu prvej inštancie duplika žalovaného a v rámci dupliky ani v rámci predvolania, na ktoréhoľvek pojednávanie nebol informovaný o podmienkach sudcovskej koncentrácie konania, odvolací súd zistil, že vyjadrenie žalovaného zo dňa 4. októbra 2021 (č. l. 81-83) nebolo skutočne žalobcovi doručené, avšak podľa názoru odvolacieho súdu nemala táto skutočnosť vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko žalovaný už v odpore proti platobnému rozkazu namietal nepreukázanie prác a žalobca mohol navrhnúť dôkazy na ich preukázanie skôr. Na zdôraznenie odvolací súd uviedol, že tak, ako uviedol aj súd prvej inštancie, nie je zrejmé, akým spôsobom by mohli výpovede svedkov a čestné prehlásenia ovplyvniť zistený skutkový stav v otázke dôvodnosti nároku.

11. Keďže odvolací súd nezistil relevantnosť ani jedného z odvolacích dôvodov žalobcu, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

12. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) v celom rozsahu a v zákonom stanovenej lehote dovolanie, ktorým Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby zrušil aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II a aby vec vrátil Mestskému súdu Bratislava III na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania dovolateľ odôvodnil § 420 písm. f) CSP.

13. Dovolateľ pochybenia odvolacieho súdu v rámci § 420 písm. f) CSP vymedzil tým, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nenašiel odpoveď, prečo jeho podstatné argumenty neboli relevantné pre jeho úspech v spore, resp. z akých dôvodov aj na základe ich prítomnosti došlo k zamietnutiu jeho žaloby. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a ani z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa žalobca nedozvedel, prečo má byť objednávka právne záväzná pre strany sporu, keď žalobca jej záväznosť počas sporu popieral a uvádzal k tomu pádne argumenty, keď samotná objednávka v čase vystavenia poslednej faktúry riešenej týmto sporom ani len neexistovala, a už keď uzrela svetlo sveta, žalobca ju

nikdy žiadnym svojim prejavom vôle neprijal. Ďalej sa žalobca z napadnutého rozsudku nedozvedel, prečo neboli vykonané navrhnuté dôkazy, ktoré vzhľadom na priebeh súvisiacich udalostí v spore boli navrhnuté včas a to dôvodiť aplikáciou sudcovskej koncentrácie konania, o možnosti aplikáciom, ktorej žalobca nebol nikdy zo strany súdu poučený.

14. Dovolateľ namietal, že súdy sa nevysporiadali s tým, že objednávka nebola právne záväzným aktom, maximálne niektoré jej časti boli záväzné. Podľa názoru žalobcu objednávka ako jednostranne žalovaným sformulovaný email je možné vnímať ako dôkaz ohľadom skutočnosti, že žalobca vykonával pomocné stavebné práce pre žalovaného, tieto práce vykonával na stavbe E. X, Bratislava a mal dohodnutú odmenu so žalovaným za svoje práce vo výške 6,8 eur/hod. Ohľadom jej ostatných obsahových častí, najmä ohľadom jej platobných podmienok, neexistujú v súdnom spise zhodné tvrdenia strán sporu. Záväznosť platobných podmienok uvedených v objednávke tvrdil len žalovaný (prvýkrát vo svojom odpore), pričom žalobca ich záväznosť obratom riadne poprel. Z uvedeného teda vyplýva, že ak by aj chceli súdy uznať objednávku ako nesporné tvrdenie, bolo potrebné k nej pristupovať po častiach. Len jej časti totiž boli stranami sporu zhodne potvrdené. Odvolací súd a ani súd prvej inštancie však nijako nevysvetlili vo svojich odôvodneniach, prečo akceptovali záväznosť celého obsahu objednávky ako nesporný, hoci je jednoznačné, že záväznosť jej podstatnej časti žalobca v spore vždy riadne popieral. Ďalej žalobca v napadnutom rozsudku nikde nenašiel odpoveď alebo vysvetlenie, prečo a ako mohol súd akceptovať objednávku ako právne záväzný dvojstranný právny úkon, hoci tento dvojstranný právny úkon v skutočnosti nikdy nevznikol, rozhodne nie do 16. apríla 2021.

15. Dovolateľ ďalej vytykal vo veci konajúcim súdom, že okolnosti úhrad siedmich faktúr vo svojich odôvodneniach úplne vynechali. Konanie súdov označil dovolateľ za arbitrárne, keďže okolnosti súvisiace s úhradou siedmich faktúr sú podstatné pre tento spor a pre pochopenie, prečo nedošlo k úhrade zvyšných troch faktúr zo strany žalovaného a či toto neuhradenie bolo z jeho strany oprávnené. Odvolací súd len stroho skonštatoval, že žalobca nepreukázal existenciu ústnej dohody medzi stranami sporu (viď posledná veta odseku 19. odôvodnenia odvolacieho rozsudku). Ako sa ale odvolací súd pri takomto konštatovaní vysporiadal s tým, že žalobca (i) tvrdil ústnu existenciu dohody, (ii) v spore nebola preukázaná existencia písomnej dohody (toto, samozrejme, platí za predpokladu, že uznáme, že objednávka právne nikdy neexistovala ako dvojstranný právny úkon, resp. nebola spätne dozadu právne záväzná pre strany sporu), (iii) predložil súdu sedem riadne uhradených faktúr a celej súvisiacej písomnej (emailovej) komunikácie so žalovaným ohľadom nich, vrátane súvisiacej písomnej (emailovej) komunikácie so žalovaným ohľadom troch nezaplatených faktúr (aby sa preukázalo, že bola totožná), čím bola jasne deklarovaná prax zavedená medzi stranami sporu, (iv) predložil súdu riadne a včas čestné vyhlásenia spolupracovníkov, sa nijako z odôvodnenia odvolacieho rozsudku žalobca nedozvedel, hoci všetko sú to podstatné skutočnosti s potenciálom prijať ohľadom preukázania ústnej dohody opačný názor, než ktorý bol vyslovený odvolacím súdom.

16. V časti dovolania venovanej sudcovskej koncentrácii konania dovolateľ tvrdil, že nebol poučený o možnosti aplikácie sudcovskej koncentrácie konania a jej následkoch a ďalej tvrdil, že mu nebola doručená duplika v zmysle § 167 ods. 4 CSP, kde by teoreticky mohol súd žalobcu poučiť. Ďalej tvrdil, že navrhol vykonanie dôkazov včas, ktoré tvrdenie argumentoval tým, že čestné vyhlásenia boli zabezpečované po prvom pojednávaní vo veci, kedy na ňom súd rozhodol, že žalovaný je povinný zabezpečiť stavebný denník za účelom preukázania rozsahu prác dodaných žalobcom. Keď tento rozsah zo stavebných denníkov nevyplýval, boli za týmto účelom zabezpečované čestné vyhlásenia. Tie boli nachytné a súdu predložené do konania najbližšieho procesného úkonu vo veci, t. j. do konania druhého pojednávania. O obsahu čestných vyhlásení vedel aj žalovaný, ktorý ich na druhom pojednávaní poprel. Ohľadom čestných vyhlásení teda ani nebolo potrebné nariaďovať ďalšie pojednávanie. Súd prvej inštancie sa nimi mal „len“ vysporiadať a ako dôkazy ich vyhodnotiť. Okrem toho, samotné čestné vyhlásenia ako právne dokumenty a listinné dôkazy vznikli len niekoľko dní pred konaním druhého pojednávania, čiže žalobca ich ani nemohol súdu skôr predložiť. Návrh na vykonanie svedeckých výpovedí autorov čestných vyhlásení odznel zo strany žalobcu na druhom pojednávaní až potom, čo žalovaný poprel vierohodnosť čestných vyhlásení. Žalobca nemohol skôr takýto návrh dôkazného prostriedku vykonať, lebo neexistoval na to právny dôvod (čestné vyhlásenia skôr popreté neboli). Z

tohto všetkého vyplýva, že žalobca súdu predkladal svoje návrhy na vykonanie dôkazov včas a ich odmietnutie len, na základe aplikácie sudcovskej koncentrácie konania v tomto prípade nebolo správne.

17. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalobca v podanom dovolaní namietal existenciu písomne uzavretej zmluvy o dielo na práce, ktorých vykonanie bolo predmetom neuhradených faktúr, pričom si sám pred súdom prvej inštancie uplatnil nárok, na základe Objednávky č. 120121/2 zo dňa 12. januára 2021. V podanom dovolaní sa žalobca snažil navodiť dojem, že nikde vo svojich podaniach netvrdil, že objednávka, ktorá bola prílohou podanej žaloby bola záväzná. Už zo znenia žalobného návrhu je však zrejmé, že žalobca dôvodil svoj nárok práve, na základe spomínanej objednávky, pričom táto bola aj prílohou podanej žaloby. Skutočnosť, že strany sporu uzavreli predmetnú objednávku žalovaný v podanom odpore nerozporoval, v dôsledku čoho bolo potrebné toto skutkové tvrdenie s poukazom na § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné. Žalobca začal spochybňovať záväznosť objednávky, z ktorej pôvodne odvodzoval nárok až po tom, čo žalovaný v podanom odpore poukázal na nesplnenie zmluvne dohodnutých podmienok na oprávnenú fakturáciu žalobcom, ktoré napokon rezultovalo v neoprávnenej fakturácii, a teda k nevzniknutiu záväzku žalovaného k zaplateniu predmetných faktúr. V kontexte podaných vyjadrení možno konštatovať, že dôvodom zmeny argumentácie žalobcu bola nepochybne absencia dôkazov na strane žalobcu potrebných na preukázanie splnenia zmluvne dojednaných platobných podmienok žalobcom a tým aj preukázanie oprávnenosti jeho nároku. Podľa názoru žalovaného preto v dovolacom konaní neobstoja tvrdenia žalobcu, že chcel predmetnou objednávkou len deklarovať existenciu zmluvných atribútov ústnej dohody o podmienkach spolupráce. Z vykonaného dokazovania navyše jasne vyplýva, že žalobca v konaní nepreukázal ani existenciu ústneho zmluvného vzťahu so žalovaným. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má však žalovaný za to, že žalobcom vytýkaný postup súdov nemal za následok znemožnenie žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný sa plne stotožnil s rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Mal za to, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd zistili v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospeli k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdili, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnili. Žalovaný preto konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a stotožnil sa s dôvodmi v ňom uvedenými.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je potrebné odmietnuť. V nasledujúcich bodoch dovolací súd uvádza stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP):

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

19. Dovolateľ v dovolaní namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nevykonanie navrhnutých dôkazov, absenciu poučenia o možnosti aplikácie sudcovskej koncentrácie konania a samotný postup pri aplikácii sudcovskej koncentracii konania.

20. Dovolací súd v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu a ani v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nezistil prípadné logické nedostatky alebo rozpor v jednotlivých záveroch súdu. V tomto smere nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu.

21. K námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, najmä vo vzťahu k záveru o právnej záväznosti objednávky dovolací súd poukazuje na bod 19. napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd uviedol, že: „počas obchodného vzťahu a tiež v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by objednávka nemala právnu záväznosť“. Žalobca sám v konaní pred súdom prvej

inštancie k žalobe pripojil všeobecnú objednávku na dodávku služieb č. 120121/2 zo dňa 12. januára 2021 (č.l. 8), ako i prílohu k objednávke č. 120121/2 (č.l. 11), a teda žalobcove argumenty uvedené v odvolaní nie sú relevantné, pričom je potrebné zdôrazniť, že objednávku v podanom odpore žalovaný nerozporoval, v dôsledku čoho toto skutkové tvrdenie bolo potrebné považovať za nesporné. Na zdôraznenie odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca nepreukázal existenciu ústneho zmluvného vzťahu so žalovaným, ako uvádzal v odvolaní.“

22. V zhode s názorom súdu prvej inštancie o tom, že súd nárok žalobcu nepovažoval za oprávnený, keďže žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval dôvodnosť svojho nároku, odvolací súd v bode 18. napadnutého rozsudku konštatoval, že: „dospel k dospel k rovnakému právnemu záveru ako súd prvej inštancie, podľa ktorého nebol v konaní preukázaný nárok žalobcu, ktorý si uplatňoval faktúrami č. 20210004, č. 20210010 a č. 20210011 u žalovaného. Odvolací súd má za to, že uvedené faktúry nespĺňali zmluvne dojednané náležitosti, ktoré boli uvedené v čl. 4 bod 4.2.2. objednávky zo dňa 12. januára 2021, a to podpísaný zisťovací protokol a preberací protokol podpísaný stavbyvedúcom a manažérom stavby, a neobsahovali náležitosti faktúry uvedené v bode 4.2.3. (označenie prijímateľa a poskytovateľa, číslo všeobecnej objednávky, predmet všeobecnej objednávky, číslo mesačnej faktúry, fakturovaná suma, deň vyhotovenia a deň splatnosti, dátum uskutočnenia zdaniteľného plnenia, bankové spojenie a číslo účtu, na ktoré sa má platiť, pečiatka a podpis oprávneného zástupcu poskytovateľa, preberací a zisťovací protokol podpísaný stavbyvedúcom a manažérom stavby). Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa objednávkou vôbec neriadil a ako správne uviedol súd prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia rozsudku, žalobca ani jeden z týchto dokladov k predmetným faktúram nepriložil, preto mu nemohol vzniknúť nárok na zaplatenie ceny diela.“

23. Dovolací súd s poukazom na predchádzajúce body považuje za dôležité uviesť, že v posudzovanom spore bolo kľúčové zistenie súdu prvej inštancie uvedené v bode 34. rozsudku, že: „absentuje zistenie, aké práce žalobca v skutočnosti vykonal a za aké služby má žalovaný platiť, čím objektívne nie je možné nárok žalobcu skutkovo podložiť. Nie je akceptovateľné, aby nárok žalobcu mal byť bez ďalšieho priznaný len z faktúr a objednávky. Nemožno totiž len mechanicky súhlasiť s fakturovanou sumou faktúry a túto považovať za záväznú a odsúhlasenú, ak táto nie je krytá skutkom - poskytnutím služieb.“

24. Dovolací súd k zdôrazneniu správnosti vyššie uvedených právnych záverov poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 27. mája 2020 pod sp. zn. 20bdo/60/2019 v skutkovo obdobnej veci, kde najvyšší súd dospel k záveru, že „nárok žalobcu nebol v konaní spoľahlivo a jednoznačne preukázaný v zmysle § 149 až § 154 CSP a žalobca svoj nárok dôvodil len listinným dôkazom - faktúrou, pričom podstatnou prílohou/dôkazom je zisťovací protokol, ktorý nebol žalobcom predložený“.

25. Dovolateľ tiež namietal, že odvolací súd v bode 19. len stroho skonštatoval, že žalobca nepreukázal existenciu ústnej dohody medzi stranami sporu. Najvyšší súd k predmetnej námietke s poukazom na vyššie uvedené dodáva, že súd prvej inštancie v zhode s názorom odvolacieho súdu žalobcom predloženú objednávku vyhodnotil ako zmluvu o dielo vymedzenú v § 536 a nasl. Obchodného zákonníka a žiadna iná (ústna) zmluva o dielo v konaní preukázaná nebola.

26. Ďalej dovolateľ namietal, že mu nebola doručená duplika žalovaného podľa § 167 ods. 4 CSP, v rámci ktorej mohol byť súdom poučený o možnosti aplikácie sudcovskej koncentrácie konania a tvrdil, že súdom nebol nikdy poučený o možnosti aplikácie sudcovskej koncentrácie konania a jej následkoch. Odvolací súd v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že: „vyjadrenie žalovaného zo dňa 4. októbra 2021 (č. l. 81-83) nebolo skutočne žalobcovi doručené, avšak podľa názoru odvolacieho súdu nemá táto skutočnosť vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko žalovaný už v odpore proti platobnému rozkazu namietal nepreukázanie prác a žalobca mohol navrhnúť dôkazy na ich preukázanie skôr. Na zdôraznenie odvolací súd uviedol, že tak ako uviedol aj súd prvej inštancie, nie je zrejmé, akým spôsobom by mohli výpovede svedkov a čestné vyhlásenia ovplyvniť zistený skutkový stav v otázke dôvodnosti nároku.“

27. Po dôkladnom oboznámení sa s dôvodmi rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, najvyšší súd dospel k záveru, že aj keď vyjadrenie žalovaného nebolo žalobcovi doručené, táto skutočnosť nemala vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu ohľadom rozsahu vykonaných prác a ich ceny, ktoré mal pre žalovaného vykonať a za ktoré žalovaný nemal zaplatiť, pričom uvedenú skutočnosť namietal žalovaný už v odpore a žalobca mal a mohol navrhnúť dôkazy na ich preukázanie skôr.

28. K namietanému neodôvodneniu nevykonania navrhnutých dôkazov - výsluch svedkov a čestných vyhlásení prostredníctvom aplikácie sudcovskej koncentrácie konania, najvyšší súd uvádza, že súd prvej inštancie v bode 37. odôvodnenia rozsudku uviedol, že: „žalobca navrhoval doplniť dokazovanie o výsluch pána P. a pána Y., ktorí priamo so žalobcom spolupracovali na príslušnej stavbe, nakoľko tento dôkaz bol žalobcom uplatnený až na pojednávaní konanom dňa 29. novembra 2022 a súdu nie je zrejmé, akým spôsobom by mohli tieto výpovede ovplyvniť zistený skutkový stav v otázke vzniku nároku na zaplatenie ceny diela. Rovnako pokiaľ ide o listinné dôkazy- čestné vyhlásenia pána P.W., M. Y. a Bc. S. I., predložené súdu žalovaným dňa 28. novembra 2022 tieto súd v súlade so zásadou sudcovskej koncentrácie konania neprihliadol, nakoľko tieto mohla žalujúca strana aspoň označiť skôr vzhľadom na skutočnosť že stavebný denník bol právnomu zástupcovi žalobcu doručený 5 mesiacov pred termínom pojednávania. Bolo povinnosťou žalobcu predkladať a označovať dôkazy na preukázanie dôvodnosti svojho nároku už od podania žaloby. Žalobca, ktorý bol v konaní právne zastúpený si musí byť vedomý, aké skutočnosti musí preukázať, aby bol v tomto konaní úspešný, pričom preukázanie rozsahu vykonania stavebných prác je jedným zo základných pilierov unesenia dôkazného bremena pri domáhaní sa nároku na zaplatenie ceny diela. S poukazom na skutočnosť, že žalobcovi nič nebránilo predmetné dokazovania navrhnúť už skôr a vykonanie týchto dôkazov by si vyžiadalo nariadenie nového pojednávania, uplatnil sudcovskú koncentráciu konania.“ Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na bod 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom uviedol, že „pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neoprávnene aplikoval sudcovskú koncentráciu konania na návrhy dôkazov (čestné vyhlásenia a návrh na výsluch žalobcu a M. Y., P.W.), odvolací súd poukazuje na to, že uvedené dôkazy mohol žalobca označiť a navrhnúť skôr. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca vedel čo je predmetom sporu a mal dostatok času, aby uplatnil dôkazné prostriedky.“

29. Žalobca v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaný nezaplatil tri faktúry žalobcovi, ktoré boli vystavené, doručené a vydokladované za totožných podmienok ako zvyšných sedem riadne zaplatených faktúr. K uvedenej námietke dovolací súd poznamenáva, že aj keď sa odvolací súd osobitne nevysporiadal s danou námietkou, nemožno konštatovať porušenie procesných práv žalobcu v takej intenzite, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to z dôvodu, že ani konštatovanie úhrady siedmich faktúr by neosvedčovalo to, že žalobca práce, ktorých zaplatenia sa domáha prostredníctvom zvyšných troch faktúr, skutočne vykonal v rozsahu tvrdenom žalobcom. Práve nepreukázanie skutočne vykonaných prác viedlo v danom prípade k zamietnutiu žaloby.

30. S poukazom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že súd prvej inštancie a odvolací súd dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia a ich postupom nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietanej vade zmatečnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP nedošlo, a preto dovolanie žalobcu odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

31. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej sporovej strane v dovolacom konaní priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.